

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-221/19 - 1

Zaak C-221/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

11 maart 2019

Verwijzende rechter:

Sąd Okręgowy w Gdańsku (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 februari 2019

Strafprocedure tegen:

AV

Verzoek om een prejudiciële beslissing

1. Krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie worden aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vragen voorgelegd:
 - a. Moet artikel 3, lid 3, van kaderbesluit 2008/675/JBZ van de Raad van 24 juli 2008 betreffende de wijze waarop bij een nieuwe strafrechtelijke procedure rekening wordt gehouden met veroordelingen in andere lidstaten van de Europese Unie, waarin wordt bepaald dat de inaanmerkingneming van in andere lidstaten uitgesproken eerdere veroordelingen als bedoeld in lid 1 er niet toe leidt dat eerdere veroordelingen of eventuele besluiten betreffende de tenuitvoerlegging daarvan door de lidstaat die de procedure uitvoert, erdoor worden doorkruist, ingetrokken of herzien, aldus worden uitgelegd dat er niet alleen sprake is van een doorkruising in de zin van deze bepaling indien een veroordeling in een andere lidstaat van de Europese Unie wordt opgenomen in een verzamelvonnis, maar ook indien daarin een sanctie wordt opgenomen die met het oog op tenuitvoerlegging is overgenomen van een andere lidstaat van de Europese Unie en die in het kader van een

- verzamelvonnis is samengevoegd met een in die lidstaat uitgesproken veroordeling?
- b. Kan – in het licht van de bepalingen van kaderbesluit 2008/909/JBZ van de Raad van 27 november 2008 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie, welke betrekking hebben op de beginselen van de executurprocedure, neergelegd in artikel 8, leden 2 tot en met 4, en in artikel 19, leden 1 en 2, waarin wordt bepaald dat zowel de beslissingsstaat als de tenuitvoerleggingsstaat amnestie of gratie kan verlenen (lid 1) en dat alleen de beslissingsstaat kan beschikken op een verzoek tot herziening van het vonnis waarbij de op grond van dit kaderbesluit ten uitvoer te leggen sanctie is opgelegd (lid 2), en in artikel 17, lid 1, eerste volzin, waarin wordt bepaald dat de tenuitvoerlegging van de sanctie wordt beheerst door het recht van de tenuitvoerleggingsstaat – een verzamelvonnis worden gewezen waarin een veroordeling in een lidstaat van de Europese Unie wordt opgenomen die met het oog op tenuitvoerlegging in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een verzamelvonnis is samengevoegd met een in die lidstaat uitgesproken veroordeling?

MOTIVERING

I. Toepasselijke bepalingen

1. Unierecht

- a. Bepalingen van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [OMISSIS]; hierna „VWEU”;
- b. **[Or. 2]** Kaderbesluit 2008/675/JBZ van de Raad van 24 juli 2008 betreffende de wijze waarop bij een nieuwe strafrechtelijke procedure rekening wordt gehouden met veroordelingen in andere lidstaten van de Europese Unie (PB 2008, L 220, blz. 32);
- c. Kaderbesluit 2008/909/JBZ van de Raad van 27 november 2008 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie (PB 2008, L 327, blz. 27);

2. Pools recht

- a. **Artikel 85, lid 4, van de kodeks karny (wetboek van strafrecht; hierna ook: „k.k.”)**, waarin wordt bepaald dat sancties die zijn opgelegd bij vonnissen als bedoeld in artikel 114a k.k. niet in een totaalstraf kunnen worden opgenomen;
- b. **Artikel 114a k.k.**, dat luidt als volgt:

1. Onder veroordeling wordt tevens verstaan een onherroepelijke beslissing houdende veroordeling wegens een strafbaar feit door een in strafzaken bevoegde rechter van een lidstaat van de Europese Unie, tenzij dit volgens het Poolse strafrecht geen strafbaar feit is, de dader niet kan worden bestraft of er een voor de wet onbekende sanctie is opgelegd.

2. In het geval van een veroordeling door een in lid 1 bedoelde rechter in het geval van:

1) de toepassing van een nieuwe strafrechtelijke bepaling die in werking is getreden nadat de veroordeling is uitgesproken,

2) de verjaring van de veroordeling

- is het recht van de plaats van veroordeling van toepassing. Artikel 108 is niet van toepassing.

3. Lid 1 is niet van toepassing indien de informatie die is verkregen uit het strafregister of van het gerecht van de lidstaat niet volstaat voor de vaststelling van de veroordeling of indien de opgelegde sanctie in de staat van veroordeling wordt kwijtgescholden.

II. Feiten en procedure voor de nationale rechter

Op 31 juli 2018 is bij de Sąd Okręgowy w Gdańsku een verzoek van de raadsman van de veroordeelde AV ingekomen waarin deze om een verzamelvonnis jegens zijn cliënt heeft verzocht.

Uit het huidige strafblad van de veroordeelde, de stukken in het dossier en de bijgevoegde kopieën van de vonnissen blijkt dat AV is veroordeeld bij in totaal vier afzonderlijke vonnissen, waarvan de hierna volgende drie:

- vonnis van de Sąd Rejonowy w Wejherowie van 23 oktober 1998 [OMISSIS];
- vonnis van de Sąd Okręgowy w Gdańsku van 24 februari 2010 [OMISSIS];
- vonnis van de Sąd Rejonowy w Gdyni van 23 november 2011 [OMISSIS]

[Or. 3] vonnissen van Poolse rechters zijn en één – een vonnis van het Landgericht Lüneburg van 15 februari 2017 [OMISSIS] – is geweest door een Duitse rechter.

In de loop van de procedure betreffende het verzamelvonnis is vastgesteld dat het vonnis van het Landgericht Lüneburg van 15 februari 2017 [OMISSIS] bij beslissing van 12 januari 2018 [OMISSIS] van de Sąd Okręgowy w Gdańsku met het oog op tenuitvoerlegging is overgenomen in Polen. Bij deze beslissing zijn de feiten naar Pools recht gekwalificeerd en is aangegeven dat er een vrijheidsstraf van in totaal 5 jaar en 3 maanden ten uitvoer moet worden gelegd, welke identiek is aan de sanctie die door het Landgericht Lüneburg is uitgesproken.

De sancties die momenteel ten uitvoer moeten worden gelegd, zijn de volgende:

- de sanctie die is opgelegd door de Sąd Okręgowy w Gdańsku [OMISSIS] en die door de veroordeelde moet worden uitgezeten in de periode van 29 november 2021 tot en met 30 maart 2030,
- de sanctie die op 15 februari 2017 is opgelegd door het Landgericht Lüneburg, die met het oog op tenuitvoerlegging is overgenomen bij de beslissing [van 12 januari 2018] [OMISSIS] en die door de veroordeelde wordt uitgezeten sinds 1 september 2016 en afloopt op 29 november 2021.

In het verzoek om het verzamelvonnis heeft de raadsman van de veroordeelde aangevoerd dat de voorwaarden voor een verzamelvonnis vervuld zijn, aangezien de uitspraak van het Landgericht Lüneburg met het oog op tenuitvoerlegging is overgenomen in Polen, dat de hierboven vermelde sanctie daarin bevat is en dat het verzamelvonnis moet worden gewezen volgens het beginsel van volledige absorptie.

Na vergaring van het bewijsmateriaal is bij beschikking van 5 november 2018 de datum van de terechtzitting waarop het verzamelvonnis moest worden gewezen, vastgesteld op 10 december 2018. Op deze datum is de openbaar aanklager niet ter terechtzitting verschenen. Bovendien heeft de raadsman verzocht om verdaging van de terechtzitting teneinde na te gaan bij welke instantie het verzoekschrift van de veroordeelde betreffende de aftrek van zijn voorlopige hechtenis in Polen en in Duitsland van de totaalstraf is ingekomen. Gelet op deze omstandigheden heeft de rechter de terechtzitting verdaagd tot 10 januari 2019. Ter terechtzitting van 10 januari 2019 heeft de raadsman een bewijsaanbod gedaan tot toelating van een bewijsstuk in dossier IV K 228/13. Dit stuk had betrekking op het feit dat in die zaak een vonnis van een Duitse rechter, dat met het oog op tenuitvoerlegging in Polen was overgenomen, in een verzamelvonnis was opgenomen.

De rechter heeft dit stuk aan het bewijsmateriaal toegevoegd. Uit het dossier blijkt dat de Sąd Okręgowy w Gdańsku bij beslissing van 29 januari 2014, gegeven in zaak IV K 288/13, onder andere de vrijheidsstraf die aan de veroordeelde Z. K. is opgelegd bij de in Polen overgenomen beslissing van het Landgericht Göttingen) van 13 maart 2012 heeft samengevoegd met de uitspraak van de Poolse rechter.

Dit vonnis is door de raadsman van de veroordeelde betwist. Ter terechtzitting in hoger beroep op 7 mei 2014 heeft de Sąd Apelacyjny w Gdańsku krachtens artikel 3 van de ustawa o Trybunale Konstytucyjnym [wet betreffende de Trybunał Konstytucyjny (grondwettelijk hof, Polen)] een rechtsvraag aan de Trybunał Konstytucyjny voorgelegd, namelijk of artikel 92a k.k., strekkende tot een verbod op de opname in een verzamelvonnis van veroordelingen in andere lidstaten van de Europese Unie verenigbaar is met artikel 32 [Or. 4] van de Poolse grondwet en artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In het licht van de herziening van het wetboek van strafrecht is deze vraag bij beslissing van 29 juli 2015 gewijzigd.

Bij beslissing van 23 november 2016 heeft de Sąd Apelacyjny w Gdańsku beslist het beroep van de raadsman van de veroordeelde niet te behandelen, aangezien deze het beroep met toestemming van de veroordeelde had ingetrokken. In het licht daarvan heeft het Trybunał Konstytucyjny de procedure bij beslissing van 15 december 2016 beëindigd omdat deze in de procedurele situatie ten tijde van de uitspraak niet aan de functionele eis voldeed.

Dit betekent dat het vonnis in zaak IV K 228/13 IV een onherroepelijk vonnis is en dat één van de daarbij opgelegde straffen de vrijheidsstraf is die de met het oog op tenuitvoerlegging in Polen overgenomen uitspraak van het Landgericht Göttingen omvat.

Ter terechtzitting van 10 januari 2019 heeft de verwijzende rechter zijn beslissing verdaagd tot 14 januari 2019. Tijdens die zitting heeft hij de gerechtelijke procedure voortgezet teneinde na te gaan of het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing moest worden verzocht.

III. Ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag

[OMISSIS]

IV. [Or. 5] Prejudiciële vraag

De verwijzende rechter wijst erop dat de kern van de bij de nationale rechter aanhangige zaak erin bestaat de juiste uitlegging van de Unierechtelijke bepalingen van de twee bovengenoemde kaderbesluiten vast te stellen. Daarbij gaat het erom of deze bepalingen, en met name de bepalingen die worden gespecificeerd in de prejudiciële vraag, in een wezenlijke zin ingaan tegen de opname in een verzamelvonnis van veroordelingen in een lidstaat van de Europese Unie die met het oog op tenuitvoerlegging zijn overgenomen in een andere lidstaat van de Europese Unie en die in het kader van een verzamelvonnis zijn samengevoegd met nationale veroordelingen in de staat waar de veroordeelde een met het oog op tenuitvoerlegging overgenomen sanctie uitzit. Deze kwestie is namelijk niet duidelijk en heeft tot dusver nog niet het voorwerp van arresten van het Hof uitgemaakt.

Artikel 85, lid 4, k.k. bevat een negatieve voorwaarde voor de toemeting van een totaalstraf, waarbij wordt aangegeven dat een dergelijke sanctie geen veroordelingen kan omvatten die zijn uitgesproken bij vonnissen als bedoeld in artikel 114a k.k., te weten onherroepelijke vonnissen tot veroordeling wegens een strafbaar feit die zijn uitgesproken door een strafrechter van een andere lidstaat van de Europese Unie.

Deze regeling komt overeen met de oplossing waarin was voorzien voorafgaand aan de herziening van artikel 92a, waarvan de functie is overgenomen door artikel 85, lid 4, k.k.

Artikel 92a k.k. is in de Poolse rechtsorde ingevoerd bij de wet van 20 januari 2011 en is in werking getreden op 8 mei 2011. Bij dit artikel is kaderbesluit [OMISSIS] 2008/675 [OMISSIS] omgezet door de Republiek Polen.

Uit de motivering van het wetsontwerp volgt dat de wet als doel had ervoor te zorgen dat Poolse rechters rekening houden met veroordelingen wegens strafbare feiten in andere lidstaten van de Europese Unie.

Krachtens de ustawa o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (wet tot wijziging van de wet houdende het wetboek van strafrecht en bepaalde andere wetten) van 20 februari 2015 [OMISSIS] zijn artikel 92 en artikel 93 k.k. ingetrokken (artikel 1, lid 54, van de wet van 20 februari 2015). Bij artikel 1, lid 46, van de bovengenoemde wet is een nieuwe regeling ingevoerd met betrekking tot de regels voor de toemeting van totaalstraffen, waarbij een nieuwe formulering is gegeven aan artikel 85 k.k. Lid 4 daarvan bepaalt dat veroordelingen als bedoeld in artikel 114a k.k. niet in verzamelvonnissen kunnen worden opgenomen. Bijgevolg geldt er nog steeds een verbod op verzamelvonnissen met veroordelingen die zijn uitgesproken door Poolse rechters en door rechters van andere lidstaten.

Volgens de verwijzende rechter moet in de eerste plaats worden uitgemaakt hoe artikel 3, lid 3, van kaderbesluit [OMISSIS] 2008/675 [OMISSIS] moet worden uitgelegd met betrekking tot de mogelijkheid van een verzamelvonnis dat een sanctie omvat die met het oog op tenuitvoerlegging is overgenomen van een andere lidstaat en die in het kader van het verzamelvonnis is samengevoegd met een vonnis dat is uitgesproken in de tenuitvoerleggingsstaat.

[Or. 6] De verwijzende rechter betwijfelt niet dat de inaanmerkingneming van vonnissen als bedoeld in kaderbesluit [OMISSIS] 2008/675 [OMISSIS] er op geen enkele wijze kan leiden dat deze worden doorkruist, ingetrokken of herzien, zoals bepaald in artikel 3, lid 3, in die zin dat de ene lidstaat niet bevoegd is om in te grijpen in een vonnis van de andere lidstaat.

Dit volgt ook uit overweging 14 van kaderbesluit [OMISSIS] 2008/675 [OMISSIS], dat bepaalt dat een vonnis of de tenuitvoerlegging daarvan onder meer wordt doorkruist indien de bij het eerdere vonnis opgelegde sanctie volgens het nationale recht van de tweede lidstaat moet opgaan of moet worden

opgenomen in een andere sanctie, die vervolgens daadwerkelijk ten uitvoer dient te worden gelegd, voor zover de eerste straf niet reeds ten uitvoer is gelegd of de tenuitvoerlegging ervan niet is overgedragen aan de tweede lidstaat. Deze overweging maakt een duidelijk onderscheid tussen kwesties betreffende de tenuitvoerlegging van sancties en kwesties betreffende de oplegging daarvan (in een lidstaat), wat altijd onder de bevoegdheid van de beslissingsstaat valt.

Het probleem dat rijst in de onderhavige zaak heeft evenwel een ander karakter. Een in een andere lidstaat gewezen vonnis is na een exequaturprocedure niet langer [OMISSIS] uitsluitend een vonnis van een andere lidstaat maar wordt een volwaardige grondslag voor de procedurele en executoriale beslissingen waartoe de rechterlijke instanties van de tenuitvoerleggingsstaat bevoegd en verplicht zijn. Deze kwestie doet twijfels rijzen over de procedure die strekt tot het wijzen van een verzamelvonnis. Zodra een sanctie in een andere lidstaat wordt overgenomen met het oog op tenuitvoerlegging ervan, ontstaat er een nieuwe feitelijke situatie. De aanname als zodanig maakt dat het overgenomen vonnis deel gaat uitmaken van de nationale rechtsorde en dat dit volgens de regelingen daarvan ten uitvoer moet worden gelegd, wat ook duidelijk blijkt uit artikel 17, lid 1, van kaderbesluit [OMISSIS] 2008/909 [OMISSIS].

Derhalve rijst de vraag of artikel 3, lid 3, van kaderbesluit [OMISSIS] 2008/675 [OMISSIS] uitsluitend betrekking heeft op vonnissen die in één lidstaat zijn gewezen en daar ten uitvoer zijn gelegd maar die nooit zijn overgenomen met het oog op tenuitvoerlegging in een andere lidstaat en die als zodanig in aanmerking moeten worden genomen in de zin van de bepalingen van het kaderbesluit, dan wel of deze bepaling ook betrekking heeft op vonnissen die met het oog op tenuitvoerlegging zijn overgenomen in een andere lidstaat.

Kaderbesluit [OMISSIS] 2008/909 [OMISSIS] **[Or. 7]** bevat een robuust procedureel mechanisme voor de overname van uitgesproken vrijheidsstraffen met het oog op de tenuitvoerlegging daarvan.

Artikel 17, lid 1, van dit besluit bepaalt dat de tenuitvoerlegging van de sanctie wordt beheerst door het recht van de tenuitvoerleggingsstaat. Dat betekent dat een in een lidstaat gewezen vonnis dat met het oog op tenuitvoerlegging is overgedragen aan een andere lidstaat, krachtens deze bepaling ten uitvoer wordt gelegd volgens het recht van die staat en dus in zekere zin – wat betreft de tenuitvoerlegging ervan – feitelijk een vonnis wordt dat wordt beheerst door het recht van die staat. De veroordeling blijft dus een kwestie voor de beslissingsstaat (wat in overeenstemming is met artikel 3, lid 3, van kaderbesluit [OMISSIS] 2008/675 [OMISSIS]), maar de tenuitvoerlegging wordt volledig overgedragen aan de tenuitvoerleggingsstaat.

Kaderbesluit [OMISSIS] 2008/909 [OMISSIS] voorziet in artikel 8, leden 2 tot en met 4, in regels voor de exequaturprocedure. Daaruit volgt dat het weliswaar in beginsel niet is toegestaan op enigerlei wijze in te grijpen in een overgedragen

sanctie, maar het wel mogelijk is om de maximumstraf in het nationale stelsel te verlagen of om de aard van de sanctie aan te passen in geval van verschillen.

Derhalve rijst de vraag of een aanpassing van de strafmaat (of van de aard van de sanctie) in het kader van een executatieprocedure in wezen geen soortgelijke aanpassing is als in het kader van de procedure die strekt tot het wijzen van een verzamelvonnis, waarbij in feite ook alleen de strafmaat kan worden aangepast.

Volgens de verwijzende rechter lijkt de rechtsfiguur van artikel 8, leden 2 tot en met 4, [van kaderbesluit 2008/909] een parallel te trekken met een verzamelvonnis, waarbij in wezen niet wordt ingegrepen in de inhoud van de individuele vonnissen maar hooguit de strafmaat wordt aangepast. Er kan niet worden aangenomen dat een verzamelvonnis een veel verdergaande vorm van ingrijpen in het overgenomen vonnis is. Een verzamelvonnis houdt namelijk slechts een aanpassing van de strafmaat in.

Het lijkt erop dat de mogelijkheid tot het wijzen van een verzamelvonnis in een dergelijke situatie het natuurlijke gevolg is van de overname van de sanctie met het oog op de tenuitvoerlegging ervan. Aangezien een dergelijke sanctie deel gaat uitmaken van het nationale rechtstelsel, zijn er namelijk geen rationele gronden die ervoor zouden pleiten dat precies deze overgenomen en aan de nationale bepalingen aangepaste sanctie niet zou mogen worden samengevoegd met een andere sanctie (andere sancties) die in de tenuitvoerleggingsstaat wordt (worden) uitgezeten. Dat zou neerkomen op niet-naleving van het beginsel van wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen, met name omdat, rekening houdend met de aard van een verzamelvonnis, het wijzen daarvan doelmatig is. Het houdt namelijk een geaggregeerde beoordeling in van de door de dader gepleegde strafbare feiten en er zijn geen redelijke argumenten om, in het geval van de overname van een sanctie met het oog op de tenuitvoerlegging daarvan, feiten in een andere lidstaat buiten beschouwing te laten.

[Or. 8] Het beginsel van wederzijdse erkenning houdt in dat een buitenlandse beslissing als een nationale beslissing wordt behandeld. Daaruit lijkt te volgen dat een verzamelvonnis, in een situatie waarin een sanctie met het oog op de tenuitvoerlegging daarvan is overgenomen en ten uitvoer wordt gelegd overeenkomstig de in de tenuitvoerleggingsstaat geldende bepalingen, uitdrukking zou geven aan de volledige eerbiediging van dit beginsel en de totstandbrenging van een gemeenschappelijke ruimte van recht.

Er zij tevens gewezen op de regeling van artikel 19 van kaderbesluit [OMISSIS] 2008/909 [OMISSIS], waarin enerzijds wordt bepaald dat alleen de beslissingsstaat kan beschikken op een verzoek tot herziening van een vonnis, wat redelijk is en tevens in overeenstemming met artikel 3, lid 3, van kaderbesluit [OMISSIS] 2008/675 [OMISSIS], maar dat anderzijds, zoals neergelegd in lid 1 ervan, zowel de beslissingsstaat als de tenuitvoerleggingsstaat amnestie of gratie kan verlenen. Het gaat derhalve om een bepaling die ruime bevoegdheden aan de tenuitvoerleggingsstaat toekent, en het lijkt buiten kijf te staan dat beide

beslissingen betreffende de sanctie (zowel amnestie als gratie) veel verdergaande aanpassingen van een rechterlijke beslissing zijn dan een verzamelvonnissen en dat deze aanpassingen de facto – net als het wijzen van een verzamelvonnissen – worden aangebracht nadat de veroordeling onherroepelijk is geworden.

Wat betreft de rechtsfiguur van het verzamelvonnissen zelf dient te worden opgemerkt dat dit specifiek van aard is en zich op de grens tussen materiële en executoriale beslissingen bevindt. Een procedure die strekt tot het wijzen van een verzamelvonnissen vindt namelijk pas plaats nadat de vonnissen die worden onderzocht vanuit het oogpunt van de mogelijke samenvoeging van de erbij opgelegde sancties, onherroepelijk zijn geworden.

Het verzamelvonnissen is ook geen rechtsfiguur die alleen naar Pools recht bekend is. In de Europese Unie zijn er nog andere landen die deze rechtsfiguur tot hun rechtsstelsel rekenen. Dit zijn onder meer Italië (*continuazione in esecuzione*) en Duitsland, waar het verzamelvonnissen (*Gesamtstrafenurteil*) is geregeld in de §§ 53 tot en met 55 van het Strafgesetzbuch (Duitse wetboek van strafrecht). De rechtsfiguur van het verzamelvonnissen is ook erkend in de rechtspraak van het Hof. Dat blijkt uit het arrest van 10 augustus 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU.

Het verzamelvonnissen is bedoeld als een soort „correctie” van de juridische reactie op strafbare feiten die mogelijk in één procedure kunnen worden berecht. Daarom kan het worden benut met het oog op het rationaliseren van de bestraffing. Een verzamelvonnissen dat een overgenomen sanctie omvat, gaat niet alleen niet in tegen het doel van een dergelijk vonnissen, maar dient dit doel zelfs. Er moet ook rekening worden gehouden met het feit dat het wijzen van een verzamelvonnissen verplicht is indien de voorwaarden voor het opleggen van een totaalstraf zijn vervuld.

Volgens de verwijzende rechter houdt het opleggen van een totaalstraf evenmin in dat in het individuele vonnissen wordt ingegrepen aangezien het de essentie ervan niet uitsluit en de belangrijkste elementen van het bestaan ervan, zoals de vaststelling van schuld en de toerekening daarvan aan een bepaalde dader, als onaantastbaar worden beschouwd. De belangrijkste doelstelling van een totaalstraf bestaat erin recidive [Or. 9] van de dader te voorkomen. De totaalstraf moet een doeltreffende reactie zijn die rekening houdt met alle criminele activiteiten van de dader. Over het algemeen wordt een totaalstraf gezien als technisch van aard is en trekt hij niet net zo veel aandacht van het publiek als een veroordeling voor een specifiek strafbaar feit.

Gezien deze aard van de totaalstraf biedt de inaanmerkingneming van veroordelingen in andere lidstaten die met het oog op tenuitvoerlegging zijn overgenomen en die in het kader van een verzamelvonnissen zijn samengevoegd met nationale veroordelingen de mogelijkheid om alle criminele activiteiten van de dader te beoordelen en vormt zij daarvan de samenvatting, wat een wenselijke maatregel is. Dit zou beslist geen verstoring van de gemeenschappelijke ruimte van recht zijn maar zou het wederzijdse vertrouwen en de gemeenschappelijke

ruimte van recht op Unieniveau versterken. Zoals reeds aangegeven wordt een overgenomen vonnis onderdeel van het tenuitvoerleggingsstelsel van de tenuitvoerleggingsstaat en wordt het volledig beheerst door de regelgeving van die staat.

Samenvattend dient te worden opgemerkt dat artikel 19, lid 1, van het Verdrag betreffende de Europese Unie [OMISSIS] bepaalt dat de lidstaten voorzien in de nodige rechtsmiddelen om daadwerkelijke rechtsbescherming op de onder het recht van de Unie vallende gebieden te verzekeren.

Volgens de verwijzende rechter moet tot dergelijke middelen ook de mogelijkheid worden gerekend om veroordelingen uit verschillende lidstaten in een verzamelvonnis samen te voegen indien deze met het oog op tenuitvoerlegging in een andere lidstaat worden overgenomen en in het kader van een verzamelvonnis worden samengevoegd met nationale vonnissen. Zo een daadwerkelijke bescherming is namelijk een bescherming die op Unieniveau de gelijke behandeling van burgers in een vergelijkbare situatie waarborgt. Aangezien een overgenomen vonnis deel gaat uitmaken van de rechtsorde van de tenuitvoerleggingsstaat – net als een nationaal vonnis – zou de onmogelijkheid om in dat geval een verzamelvonnis te wijzen, inhouden dat iemand die tweemaal (of vaker) in één staat is veroordeeld zich in een betere situatie bevindt dan iemand die in verschillende lidstaten is veroordeeld en van wie beide (of meerdere) straffen in één staat ten uitvoer worden gelegd.

Volgens de verwijzende rechter geeft de bestaande rechtspraak van het Hof geen antwoord op de in de onderhavige zaak gestelde vragen. Ter beslechting van de bij de nationale rechter aanhangige zaak is het evenwel van essentieel belang dat de juiste uitlegging van de in de prejudiciële vragen vermelde bepalingen van afgeleid Unierecht wordt vastgesteld.

[OMISSIS]